

Een witte Kerst

Ik heb het niet gezien.
Ik heb het niet zien aankomen.
Je was altijd zo moe,
tot je geen voet meer kon verzetten.
Hoe had ik kunnen weten dat je zo ziek zou worden.

Was jij niet degene
die me altijd liet zien
hoe mooi het leven is?
Je hield zoveel
van de koolmeesjes en de roodborstjes
in de tuin.
Van de sneeuw
op de takken van de frambozenstruik.

De wind is gaan liggen.
Ik sta hier in de stilte
van de Kerstnacht.
In mijn herinneringen
noem ik je naam.

Ik haal de oude bloemen weg
en zet mijn rozen zorgvuldig bij je neer.

Ik loop de begraafplaats af,
mijn eigen leven weer in.
Er valt iets nats op mijn neus.
Verwonderd kijk ik omhoog
en word enthousiast begroet
door honderdduizend sneeuwvlokken.

Marieke van den Houten